

Berg: Det ærede Medlem skulde have set Tidenden og dernæst Forslaget lidt nøiere efter, inden han oplæste disse Tal. — Den ærede Marineminister begyndte med at sige, at mine Angivelser angaaende Flaaden vare saa urigtige som vel mulig. Den meget ærede Minister maa efterse Tidenden, og han vil se, at han ikke har afkræftet et eneste Tal, men netop bekræftet, hvad jeg nævnte angaaende Indstillingerne. Jeg skal tilspøje til de Tal, jeg ansøgte, at de første 6 Aar efter den hidtidige Flaadelovs Krafttræden var Gjennemsnittet 3,300,000 Kr., efter de første 6 Aar efter den nye Flaadelov vil det blive mindst 4,700,000 Kr., det er 1,400,000 Kr. mere, end de 6 af mig nævnte Aar fra 1868 til 1874. Disse Sammenstillinger ere fuldstændig korrekte, ligesom Gjengivelsen af Gjennemsnittet er korrekt, men jeg har udtryffeligt selv sagt, hvad den ærede Minister ansøgte, at der vil blive mellem 4 og 500,000 Kr. — den ærede Marineminister vil jo selv komme med sit Finanslovsforslag — mellem det, der er vedtaget i de allersejeste Aar, og den nye Lov; men naar vi tage de sidste 5 Aars Gjennemsnit, bliver det ca. 600,000 Kr. De ærede Medlemmer behøve imidlertid ikke at være bange for disse Tal, thi jeg har været med til at gaa ind paa de væsentligste af dem, paa ca. 300,000 Kr. nær. Hvad angaar Hænsesbeholdningen, glemmer den ærede Minister, at disse Forslaget og dels vore Vædringsforslag vare under Debat, og vore Vædringsforslag gif ikke alene ud paa ikke saa store Udruktioner, men de gif ud paa at danne et Rystartilleri med 5 Maaneders Døvelse ligt Fæstningsartilleriet med 4 Maaneders.

Marineministeren (Ravn): Jeg maa blot sige, at det ærede Medlem jo kom tilbage paa at sammenligne Udgifter, som ikke ere foranledigede ved den nye Flaadelov. Det er der jo slet ikke Tale om. Det ærede Medlem sagde, at Vedtagelsen af den nye Lov om Søværnets Ordning havde foranlediget en forøget Beføstning af 1 Million Kr. (Berg: Det har jeg aldrig sagt). Ja, saa er det muligt, at jeg har hørt feil, men man maatte dog virkelig faae den Formening, da hans Bemærkninger vare rettede som en Bebreidelse mod dem, der havde vedtaget Flaadeloven. En Bebreidelse for, at Folkethinget eller Rigsdagen havde været enigt om i de forløbene Aar efterhaanden at forøge Udgifterne til Flaaden, kan dog ikke være en Bebreidelse mod en enkelt Side af Salen; men jeg opfattede hans Udtalelser som rettede imod den Side af Salen, der har vedtaget Flaadeloven, og derfor maatte man absolut forstaa dem saaledes, at det ærede Medlem mente, at det var Vedtagelsen af denne Flaadelov, som havde foranlediget de store Beføstninger. Det forundrede mig forøvrigt at høre, at der var en Forskiel mellem det, der blev vedtaget, og det, som det ærede Medlem

foretog, som finantsielt kan udtrykkes ved 300,000 Kr., thi det var, efter hvad der tidligere er gjort op, ikke mere end 200,000 Kr.

Formanden (Rabbe): Inden Forhandlingerne gaa videre, kan det høie Thing vistnok have Krav paa, at der angaaende et under Forhandlingerne berørt Punkt, som vedkommer Formandens Gjening, fremkommer en Udtalelse fra Formanden. Jeg sigter herved til Forstaelsen af Grundlovens § 53 om Fællesudvalgets Virksomhed. Fællesudvalget har jo efter Grundloven den Opgave at fremkomme med „Betænkning over Uoverensstemmelserne“ og gjøre „Indstilling“. Dengang vor nuværende Forretningsorden blev skabt, var det Punkt under Dmtale, navnlig i Udvalgets Betænkning, om der var Anledning for Thinget til at fastsætte nærmere Bestemmelse om, hvorvidt Fællesudvalget i sine Indstillinger var paa samme Maade som i sin Betænkning indskrænket til de Punkter, hvorom der var Uoverensstemmelse mellem Thingene. Udvalget undlod dengang af Grunde, som findes i Betænkningen, at fremsætte Forslag til saadanne nærmere Bestemmelser, men udtalte sig i Retning af, at dette var et Punkt, som Grundloven havde ladet staa aabent. Selvfølgelig maa Spørgsmaalet have sin Afgjørelse, og denne Afgjørelse maa, naar ingen Regler findes — hvilke almindelige Regler det vistnok vilde tilkomme en Grundlovsbestemmelse at fastsætte — træffes i hvert enkelt Tilfælde, og de, ved hvilke den maa træffes, kunne ikke være Andre end Thingenes Formænd. Jeg forudsætter, at der under Forsatningen af 18de November 1863 — hvis § 48 svarede til den nuværende Grundlovs § 53 og, skjøndt den havde en anden Affattelse, ikke med Hensyn til Afgjørelsen af dette Spørgsmaal gav den ene eller den anden Fortolkning mere Medhold end den nuværende Grundlov — blev i Samlingen 1864—65 vedtaget en Beslutning, som gif ud fra den Fortolkning, at Fællesudvalget i sine Indstillinger ikke var bundet til Uoverensstemmelserne saaledes som med Hensyn til Betænkningen. I et senere Tilfælde, som forekom i Rigsraadsarbejds Tid, blev den modsatte Fortolkning antydet af et Udvalg. Under vor Grundlov med dens nuværende Affattelse vides ikke noget aldeles afgjørende Tilfælde at have foreligget. Det kan nok siges, at man i meget smaa Punkter, som dog stode i en meget nær Forbindelse med Uoverensstemmelserne, er gaaet lidt udenfor disse. — Efter disse saa orienterende Bemærkninger anser jeg det for min Pligt at udtale min Opfattelse, som er, at en Indstilling fra Fællesudvalget maa fyldestgjøre to Krav: Den maa for det Første angaa det Lovforslag, som er henvist til Fællesudvalg, og den maa dernæst være relevant med Hensyn til Uoverensstemmelsernes Hjernelse. Yderligere Krav er jeg, da Grundloven Intet siger